

בנערינו ובזקנינו נלך, בבעינו ובבונתו נלך, כי חג ה' לנו (י, ט)

מטרת המצוות היא להביא את האדם ליראת ואהבת ה', ולקשר עמוק בין האדם לבוראו. אם כן, מדוע לא בסתוק רק באהבת ה' בלבד, לשם מה נצרכים אלו למצאות חיצונית?

למספרה נכנס ילדן לבוש בלבד, הספרلوحש ללקוח: "תראה איזה ילד טיפש". אך הספר שטר של 20 שקלים ביד אחת, ובשנייה מطبع של 5 שקלים. "במה אתה בוחר?"

הילד נטל את המطبع ויצא בריצה. "אמרתי לך", התמוגג הספר, "טיפשי כל יום אותו סיפור".

לאחר התספורת יצא הלקוח, הילד ישב מולו על הספסל עם ארטיק. "ילד, למה אתה לוקח את המטבח
ולא את השטר?"

ח'יר הילד: "ביום שבacher בשטר, המשחק יגמר"...

"אם חשבתם שאחרי הארבה עדיין יש לכם מה לאכול, משומש שהחיטה והכוסמת לא לכו בברד - טעויות בידכם. כתעת תבוא מכת הארבה ותשמיד כל מה שנשאר".

עבדי פרעה כבר מבינים, שם פרעה לא יתרגש מידי בഗל שיש לו אוצרות של מזון, הרי שהםicut בסכנת הכהדה ממשית. רעב זו מיתה נוראה. הם פונים לפרקעה ומפיצרים בו: "למה אתה עקשן, כל מצרים בדרך לאבדון מוחלט. תעשה טובה, תשלח את ה'נץ' הזה ממצרים ונמשיר לחיות בשקט".

פרעה עונה כסוחר מלוח: "מי ומי ההלכה?"

משה מшиб: "בגערינו ובזקינו - נלך, בבעינו ובעבונתו - נלך, כי חג ה' לנו". וכך צרייך להבין: מודיע הזכרה המילה "נלך" פעמיים? כשנדקך בתשובתו של משה רבנו נחכים לא מעט.

כל דרך יודע לצטט שישנה מצוות: "והדרת פni זkn", מי שלא למד זאת בחומש - מכיר את המשפט מהمدבקה שעל חלונות האוטובוס... איז איר יתכן שימוש מקדים לפרעה - נערים ואחר כר זקנים?

מסביר רבינו אהרן רוקח צ"ל של פרעה היה שאלת: "אמרתם שרצו נכם לילכת לזרוב ליה, נכו? הילדים אינם יודעים כיצד עובדים את ה'. ישארו אפוא הילדים במצרים (תעודת ביתוח שתחרוזו), ואתם לכו לעבוד את ה' כמו שדיברתם". לכו שchar פרעה: "מי וממי ההולכים".

תשובתו של משה היה חדמשמעות: אתה חושב שרק המבוגרים עובדים את ה', אך טעות בידך. אם אין גדיים - אין תישים. ביהדות עיקר החינוך הוא כשהילד עוד קטן, הוא רואה שבא מקפיד על שמירת המצוות, שבא לא פוגע בזולת, שאמא שומרת על פיה ולשונה - יש לו דוגמה חייה ומוחשית, הוא חווה את עבודת ה' באוצרה תקינה.

בשל כך הקדימ משה את הנערים לזכנים, שהרוי כל עיקר החינוך הוא דואק לצעירים שביהם, יראו

הערים כיצד עובדים המבוגרים את ה' וילמדו בבוא יום כיצד לנهاוג. ולא זו בלבד, אלא גם "בבנייה ובבנייהותינו" – הקטנים, שאינם מבינים וודעים מה פשרה של עבודה זו, "גלא" – אף הם יקלטו מושגים ויתמעו בלבם אהבת ויראת ה'.

מטרת המצוות היא להביא את האדם ליראת ואהבת ה', ולקשר עמוק בין האדם לבוראו. אם כן, מדוע לא נסתפק רק באהבת ה' בלבד, לשם מה נצרכים אנו למצאות חיצונית? והתשובה פשוטה וಗאונית: אם יאהב האדם את בוראו בכל ליבו, אך לא ייתן לכך ביטוי חיצוני, מכיוון ידע הילד - דור ההמשך איך לעבד את ה'?

לשם כך הוצרכנו גם למצאות שיש לקיים בפועל, בשבת ותפילה, ועוד יכול הדור הצעיר להבין איך מתקரבים לאהבת ה' באמצעות קיום המצוות ולימוד התורה.&

לפי זה, הוא ממשיר להסביר בצורה נפלאה את הפסוק בחומר דברים: "הנסתורות לה' אלוקינו, והגמלות לנו ולבניינו עד עולם, לעשות את כל דברי התורה הזאת". הנסתורות - יראת ואהבת ה', לה' אלוקינו - הוא היחיד שיכול לבחון לב ולחקרו כלויות האם עשינו זאת כיאות. והגמלות - המצוות שאנו מקימים בפועל, לנו ולבניינו - זה kali חינוכי מדרגה ראשונה להטמיע את עובdot ה' בילדים. שיקיימו את כל דברי התורה, במעשהה ובמחשבתה.

ובתנאי שעבודת ה' אינה לעול עליו. אלא כמו שאמר משה לפרעה: "כי חג ה' לנו". כשבוגרים, מביאים גם את הפעוטות שאינן מבינים דבר.

הכל הראשו ביחסו: כמה שאתה חושב שהילד יודע, תכפיל זאת פי שנים לפחות. מי שחוש ש הילד אינו מרגיש וחוש בנסיבות מסוימת - טועה ובגדול. גם הספר חשב שהילד טיפש, אבל כמובן שהוא יתגלה.

גם למי שעדיין לא נמצא בשלב שאמור הוא לגדל את ילדיו, בכל אחד מאיינו ישנו ה"ילד הקטן" שעדיין לא הספיק/agadol עם מבנה הגוף והאישיות. ככל שנחדר ל'אני' הפנימי שבנו, שעבודת ה'זהו' ח gagboruno, היצר הרע - הילד הקטן, ישתף פעולה בצורה טובה יותר.